

Skriftligt besvarede spørgsmål.

Af *Edele Kruchow* (RV) til justitsministeren (28/5 75):

„Vil ministeren tage initiativ til at ændre navneloven eller praksis således, at der altid kan gives børn et navn, som en af forældrene, der ikke selv båret navnet, ville være berettiget til efter gældende lov?“

(Spm. nr. 170).

Begrundelse.

X ønsker at give sin søn navnet *Per D...* Jensen. Som grund anføres, at hans far hedder *Poul D...* Jensen. Præsten må afslå at give mellemnavnet *D...*, da *D...* ikke er X' eget mellemnavn og ikke hans fars slægtsnavn. Det forekommer imidlertid uholdbart, at lovens bogstav må medføre afslag, for X kunne efter gældende lov være navngivet med *D...* som mellemnavn, og så ville alt være i orden.

Lov om personnavne af 1961 siger, at som mellemnavn kan gives „faders eller moders mellemnavn eller et navn, der uden at være erhvervet ved ægteskab bæres eller har været båret som *slægtsnavn* af en af barnets forældre eller bedsteforældre“.

Man kan imidlertid ikke give sit barn et mellemnavn, som blot er ens egen fars eller mors mellemnavn. Men det kan lade sig gøre ved navnebevilling.

Præsten får således ved opringning til området amt at vide, at bedsteforældrenes mellemnavn gives der *altid* navnebevis til.

Udgangen bliver derfor, at præsten giver drengen navnet *Per Jensen*. Samtidig oplyser han forældrene om, at dersom der indsendes en ansøgning til amtet om, at drengen skal have mellemnavnet *D...*, så får han det.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (4/6 75):

Det er, som spørgeren anfører, rigtigt, at der ikke i navneloven er hjemmel til ved selve dåben eller navngivningen som mellemnavn at tillægge et barn en bedstefaders eller en bedstemoders mellemnavn. Efter loven kan barnet ved dåben eller navngivningen som mellemnavn alene tillægges faders eller moders mellemnavn eller et navn, der efter lovens § 8, nr. 1, kunne tillægges barnet ved

navnebevis. Det drejer sig om forældres og bedsteforældres slægtsnavne. Der kan imidlertid ved navnebevis opnås tilladelse til at give barnet et mellemnavn, som bæres eller har været båret af en af barnets bedsteforældre som mellemnavn. Et navnebevis herom behøver ikke, således som spørgeren synes at forudsætte i sin begrundelse for sit spørgsmål, at afvente barnets dåb eller navngivning. Navnebeviset kan udfærdiges forinden, således at det tillades, at barnet ved dåben eller navngivningen som mellemnavn tillægges det ønskede navn. Navnebeviset, der udfærdiges af overøvrigheden, meddeles helt kurant, når barnets fader (moder) samtykker heri. I og med at barnets forældre ansøger om navnebeviset, vil denne betingelse være opfyldt.

Som navneloven er formuleret, er der ingen mulighed for administrativt at indføre en praksis, hvorefter et barn ved dåb eller navngivning uden navnebevis vil kunne tillægges en bedstefaders eller en bedstemoders mellemnavn eller et andet mellemnavn, som barnet efter navneloven ikke umiddelbart selv vil kunne opnå, men som en af barnets forældre kunne have været døbt eller navngivet med.

Efter begrundelsen for spørgsmålet opfatter jeg dette som alene vedrørende mellemnavne. Tilsvarende spørgsmål opstår ikke ved slægtsnavne, idet barnet ved fødslen efter navneloven får enten faders eller moders slægtsnavn. Ændringer heri kan kun ske ved anmeldelse eller ved navnebevis.

Tilbage står herefter alene spørgsmålet, om der i navneloven burde være hjemmel for, at man ved dåben eller navngivningen kunne tillægge et barn et mellemnavn, som en af barnets forældre, der ikke selv bærer navnet, kunne have været døbt eller navngivet med, således at man kunne undgå at skulle søge om navnebevis. Jeg kan for så vidt ikke se, at der skulle være betænkeligheder ved en sådan ordning. Under hensyn til den lette adgang til ved navnebevis at opnå det ønskede mellemnavn finder jeg imidlertid, at der ikke er tilstrækkelig grund til at søge en lovændring som den nævnte gennemført særskilt. Den bør i givet fald medtages ved en senere revision af navneloven.